

Napadi

Vedno se dobe na svetu ljudje, ki nimajo in nočejo imeti drugega dela, kot da povsod s svojimi nastopi, dejanji in besedami podirajo vse, kar je dobrega, koristnega in potrebnega. Ti večni nergači in zlobneži že v kali ogodrnjajo vsak poizkus, vsako začeto delo, ne da bi napravili sami kaj boljšega, da bi pomagali svojemu bližnjemu, kakor edino mogoče to, da si polnijo iz žuljev in bridkosti bližnjega svoj lastni nenasitni žep. Takim ljudem tudi lastno ljubosumje in ogabna nevoščljivost ukazujete sovražiti in poteptati vse, kar kdo drugi napravi v blaginjo svojemu sorojaku. Žal, da se ta nelepa lastnost pojavlja tudi med nami Slovenci in ravno oni, ki bi morali biti veseli vsakega pokreta, ki služi v dobro državi in narodu, se najbolj obregujejo ob vsak poizkus ozdravljenja naših težkih gospodarskih razmer. Ko so naši dobrovoljci zbrali okoli sebe rezervne častnike, invalide, četnike in bojavnike, da gredo v skupno borbo za pravice vsega našega naroda, so gotovi ljudje takoj začeli gonjo proti temu pokretu z najbolj ogabnimi sredstvi, z denunciacijami in grožnjami, da bi že v kali zadušili idejno visoko stoječe stremljenje izboljšanja težkih gospodarskih in socialnih razmer. Predvsem so to ljudje, ki so leta in leta izžemali slovenski narod in ga spravili na beraško palico. Nele da so ga gospodarsko uničili, hoteli so ga tudi zasušiti v kulturnem in prosvetnem oziru,

In vse to le radi tega, da si preko trupel obdrže moč proti volji naroda. Takoj so jim postali nevarni tudi bojavniki, ki so se zbirali, da počaste svoje umrle tovariše, da pomagajo iz svojih sredstev lajšati bedo vojnim vdovam, sirotam in invalidom ter da opozarjajo na krivice, ki se gode vsemu narodu. Kdo se ne spominja ostudnih napadov, ki so se zbrali bojavniki prvič na Brezjah, kdo ne ve za razna namigavanja pri odkritjih vojnih spomenikov, kdo ni slišal neprimernih opazk in ostudnih podtikavanj na račun organizacije bojavnikov?! Preko vsega tega so šli tovariši-bojavniki, ne meneč se za napad z desne ali leve. V organizaciji bojavnikov je bil vedno vsak dobro došel, nihče ni nikdar nikogar vprašal, kakega političnega ali svetovnega nazora je, glavno je, da ima srce za svojega bližnjega, da je dober, iskren in pošten tovariš in da priznava načela miru, svobode in pravičnosti. Skupine bojavnikov so se množile, število članov je rastle, prirejala so se zborovanja, shodi in sestanki, izgledalo je, da postane bojavniška organizacija najmočnejša sila pri našem narodu. Začeli so se zopet ogorčeni napadi na delo in voditelje te organizacije.

In ko se je ustanovila nova organizacija, so začeli bojavnike ponovno z vso silo napadati, dasi dobro vedo, da tvorijo bojavniške skupine le peti del organizacije Združenja borcev Jugoslavije. Ne upajo si napasti ne dobrovoljcev, ne invalidov, ne rezervnih častnikov in ne četnikov, le bojavnike si privoščijo, češ: zgrabimo take, ki nimajo zaslonbe zgoraj. Povemo pa vsem: imamo zaslonbo, ta zaslonba je v nas samih in v našem narodu, ki pozna naše delo in naše uspehe

za blaginjo posameznika in družbe. Zato le naprej z napadi, tudi s tem pospešujete naš razmah, ker naša zmaga je gotova, saj je naša smernica le blagor naroda, ker smo si zapisali na svoje geslo: mir, svoboda, pravičnost.

Bojevniške skupine in „Boj“

Nekatere skupine bojavnikov danes ne vedo točno, v kakšnem odnosu so do Združenja borcev (Boja) in kakšen je sploh njihov današnji položaj. Smo jim sicer že razložili marsikaj, vendar ne bo odveč, ako jim stvar ponovno pojasnimo.

Po pravilih Združenja zamore pristopiti vsaka posamezna skupina kot kolektiven član k »Boju«, kar se je tudi zgodilo. Zastopniki vseh bojavniških skupin so soglasno pristali na kolektiven pristop k »Boju« ter izvolili svoje 3 zastopnike in 3 namestnike ter 9 članov za banovinski zbor. Vsi ti zastopajo bojavniške skupine pri »Boju«, vendar pa imajo skupine napram novemu združenju tudi svoje obveznosti: to je da delujejo po načelih »Boja«, ki so zapopadena v glavnih pravilih združenja, katera so skupine tedaj načelno sprejela in se s tem moralno obvezala, izpopolnjevati jih ter se po njih ravnati. Tu pa niso samo načela, temveč ta nova pravila vsebujejo prav za prav že celotni program »Boja«, to je široko zasnovani program. In to je glavno, kar daje bojavnikom novih moči in pa tako širokih razmahov. Dalje so tedaj pred prvim banovinskim zborom zastopniki vseh bojavniških skupin soglasno pristali v to, da odvajajo bojavniške skupine po 2 Din letno od vsakega svojega člana »Boju« in so torej sprejele s tem tudi materijelno obveznost napram novemu forumu. Pripominjamo, da plačujejo nove krajevne organizacije po 3 Din od člana.

Skupine pa so naročile svojemu zastopstvu, naj jih resnično zastopa pri združenju ter se skuša tudi primerno uveljaviti v novem vodstvu. Delegacija je nalogo sprejela in jo tudi v polni meri izpopolnjuje. Kajti glavna trojka zastopnikov bojavniških skupin deluje v vodstvu »Boja«, kjer se uveljavlja v polni meri, medtem ko je en namestnik predsednik nadzorstva, drugi je urednik »Preloma«, a tretji je urednik »Bojavnika«.

Skupine so pa tedaj tudi naročile svoji delegaciji, naj se čimprej izpremeni pravila »Boja«, ki naj povsem ustrezajo potrebam gibanja ter zasigurajo enotnost organizacije. Z drugo besedo: pravila naj bodo enotna za vse, za bojavnike in borce, in naj odpadejo vsi dvomi in pomisleki razlikovanja med enim in drugimi. Delegacija je ta sklep svojih skupin formulirala in ga podala tedaj banovinskemu zboru, ki je ta predlog soglasno sprejel. Naloga prihodnjega banovinskega zbora pa je, da ta sklep izvrši in izpremeni pravila. Razlikovanje med bojavniki in borci mora izginiti.

Slišimo opazke posameznih članov naših skupin: Kaj smo? Smo borci ali smo bojavniki? Eno ali drugo. Toda mi smo bojavniki in hočemo bojavniki ostati! — Naš odgovor: vseeno je, bojavniki ali pa borci, pomen je isti in isti na-

men in cilj. Glavno je: isti program, ista načela, enotni nastopi in pa skupni boj! Ne bodimo malenkostni v velikem času!

Dalje slišimo očitke od nekaterih: »Zakaj ne ustanovljate samih bojevnških skupin? Čemu te nove krajevne organizacije, ki jih celo vi delegati pomagate ustanovljati?« Tudi na ta očitek smo dolžni odgovora. Mi se pri Boju uveljavljamo, pri Boju delamo in hočemo na vsak način soodločevati. Mi ustanovljamo bojevnške skupine tam, kjer to izrecno žele, usiljevati pa ljudem starih pravil skupin ne moremo. Skrajni čas je, da si ustvarimo enotna pravila. Ljudje hočejo enotnosti, hočejo sloge, discipline in mi sami jo propagiramo. Saj vsaka skupina na ustanovnem občnem zboru soglasno sklene kolektiven pristop k Boju. Popolnoma pravilno in logično, ker kam naj se drugam priključijo?

Ako hočemo gibanju pomagati in v njem soodločevati, tedaj moramo reči samo eno: čimprej likvidirati z vsemi starimi predsodki in kolebanji! Novi čas nas sili k temu in naše misli moramo usmeriti v novi tok. Matičič.

Naša načela

Kruha je pri nas dovolj in vendar toliko ljudi prosi zanj. Zakaj to? Večina trdi, da je temu vzrok kriza, mi, bojevniki, pa pravimo, da je to le radi izrodov sedanje dobe, ker povsod primanjkuje svobode, pravičnosti, poštenja in iskrenosti, požrtvovalne ljubezni. Vsa nesreča sedanjih dni izvira iz gospodarske in socialne nemorale.

Zato smo mi, bojevniki, od vsega pričetka za pošteno, pravično in svobodno ureditev naših razmer, za člane moremo priznati le one, ki so za ta načela in ki so voljni, da v svojem področju hočejo ta načela uveljaviti.

Mi, bojevniki, smo torej za zdrave in urejene gospodarske in socialne razmere, ker so le te predpogoj za skupno sožitje posameznikov in družbe. Mi, bojevniki, priznavamo osebno lastnino in smo za pravično sodelovanje kapitala z delom. Nemogoče ali nespametne zahteve bojevniki odločno odklanjamo.

Mi, bojevniki, smo za pravico in smo proti korupciji. Obsojamo vsako izkoriščanje posameznika in zahtevamo, da dobi vsak za svoje delo pošteno plačilo ter da se vse javno življenje usmerja v korist celote.

Mi, bojevniki, hočemo mir, ker vemo, da je le v miru mogoče napredek in razvoj posameznika, naroda in države.

Mi, bojevniki, smo od vsega početka nadstrankarski, ker hočemo samo dobro posameznikom, narodu in državi.

Člani skupin bojevnikov so lahko pristaši vseh mišljenj in naziranj, vendar smo si enodušno za mir, pravico in svobodo. Kdor teh gesel ne priznava, ni bojevnik in ne spada v bojevnške vrste. Skupine bojevnikov so nepolitične organizacije in imajo določeno področje.

Tovarištvo

Da! Poznali smo se pred 16, oziroma 20 leti, ko smo bili daleč od doma si v želji edini: Domov! Domov, k svojim dragim, ki nas težko pričakujejo in ki so si v skrbeh za nas. Obudili smo vse nekdanje grehe in sklenili živeti doma v bratski slogi. Pripravljani smo bili trpeti najhujše — samo brž domov. Ramo ob rami smo se borili, si zaupali skrivnosti in vzajemno kadili cigaretne ogorke. To smo bili mi tovariši. Naših misli pa niso bili vojni dobičkarji in dobavitelji, ki so si želeli in molili za dolgo trajajočo vojno. Komaj pa smo prišli domov, smo že pozabili na naše takratne obljube v strelskih jarkih na bojnih poljanah. Začeli so se prepirati, sovraštvo, preziranje itd. in razdvojili smo se v dva tabora.

Takrat smo si želeli miru in dosledno si ga še danes želimo, samo da so naše današnje želje v manjšini. Ali morda ni tako? Poglejmo okrog sebe in videli bomo velik krog pesimistov, ki nas gledajo od strani in se od daleč za nas po ovinkih zanimajo. Pokret bojevnikov ni »Fata morgana«, ni oborožena sila, ni zatočišče privilegirancev in tudi ne išče zmage nad sovražniki. On hoče zmagati samo z idejo bratske ljubezni, medsebojnega spoštovanja, miru, svobode in pravičnosti. Takih misli so tudi bojevniki v drugih državah, koder so organizirani v milijonskih številkah, a »Fidac« in »Ciamac« pa sta njim voditelja. Še je čas, da se oklenemo teh zvišenih ciljev. Če smo si bili v boju in ognju tovariški, toliko bolj bi si lahko bili danes v svobodni domovini, za katero smo se borili. Ali je sploh pametno, da se prepiramo, se eden drugega izogibamo in obdolžujemo raznih dejanj, da si našo kratko dobo življenja zagrenjujemo z zahrbtnimi napadi, sovraštvom itd.? Pozabimo te stvari in zahnimo v slogi zbirati naše prijatelje in sovražnike, nudimo njim gostoljubnost in bodimo korektni. Podajmo si bratsko roke in skrbimo za boljšo bodočnost nas in naših potomcev. S tem, da si naših misli, ni dovolj. Sodelovati moraš aktivno in pridobi v naš krog vse svoje prijatelje in znance. Pa tudi sam pristopi. Imej vedno v mislih naš pokret in ne vmešavaj politike ter ostani političnega prepričanja, kakor hočeš. Če pa misliš, da tega tebi ni treba, potem pa ne odbijaj še drugih. Propagiraj samo to, kar ti vest veleva, da je dobro in da je najboljše.

Samozavest

Evo, Vam resnične zgodbe:

Bil sem na nekem banketu. Ker je na banketih navada, da se tam ne le je in pije, temveč tudi govori, so govorili tudi na tem banketu razni govorniki. Ponavadi je izgovorjenih ob takih prilikah precej fraz, toda kar sem čul tukaj, je moralo zbesti vsakega, ki ima še količkaj narodne zavednosti. Govornik X je hvalil goste, katerim na čast je bil prirejen banket z zelo vznešenimi besedami, kar je vse prav v redu. Toda pri tem je tako poniževal Slovence, češ, da nismo nič, da smo vse prejeli od gostov in sicer od . . . do . . . menda zadnjega sluge, ki so nas vsi šele nekako vzgojili in nam povedali, da smo Slovenci, Jugoslovani in Slovani sploh. Če je človek poslušal to poniževanje, bi res mislil, da nimamo niti Prešerna, niti Cankarja, ne glede na razne kulturne in gospodarske samolastnosti itd. Tako govorjenje mora napraviti na tujce prav zelo porazen in ponižujoč vtis. Saj to se je opazilo kmalu pri odgovoru gosta-tujca, ki je v živahnih in vznešenih besedah slikal svojo domovino, potovanje in zasluge svojega društva ter omenjal vse drugo le v toliko, kolikor je bilo potrebno. Mislim sem si: les se prid' učiti.

Da, manjka nam samozavesti, one žive, trdne in odločne zavednosti, iz katere se spozna, da nismo narod sužnjev in hlapcev, ampak gospod, ki ima iste pravice bivanja pod božjim soncem kot njegov morebiti večji sosed. Če pri naši inteligenci ne bo prodrla ta zavest, kako naj to zahtevamo od drugih stanov. Slovenci smo raztreseni in razkropljeni po vsem svetu, zato je tem večja naša dolžnost, da se zavedamo svojega jezika in rodu. Nič klečeplazenja, nič milosti, ampak samo našo pravico in naše upoštevanje tudi pred velikim svetom. Kadar bomo udarili po mizi, takrat nas bodo šele poslušali in upoštevali,

Skupine, člane in naročnike opozarjamo in prosimo, da ne nakazujejo naročnine in drugih prispevkov na ček, račun bivše Zveze bojevnikov št. 14.160, ampak edino le na ček, račun lista »Bojevniki« št. 13.051.

Čuvajmo našo zemljo!

V Celovcu izhaja revija »Kärnten«, ki jo izdaja deželni urad za tujski promet na Koroškem. Urejuje jo ponemčeni Slovenec Fridrich Perkonig. V prvi številki 10. letnika se nahaja daljši spis glavnega nemškega plebiscitnega bojevnika dr. Hans Steinacher-ja: *Der Freiheitskampf in Kärnten* (1918 do 1920) — Bog za svobodo na Koroškem (1918 do 1920). Steinacher piše: »Velika avstro-ogrska država je razpadla, gospodarstvo Habsburžanov je bilo klaverno končano. Pisali so začetek novembra 1918. Z laških bojišč so vreli nazaj razrešeni regimenti. V tem času splošne zmede so vdrli v južno Koroško Jugoslovani, ki so jih vodili častihlepni mladi častniki. Novoustanovljena vlada v Ljubljani je podpirala njihovo protipravno početje pod pretvezo, da hoče koroške Slovence rešiti izpod nemškega jarma. Ze mnogo stoletij pa prebivajo Nemci in Slovenci na Koroškem mirno skupaj. Zadnji govorijo čisto posebno narečje, ki se zelo razlikuje od slovenskega jezika. Lepo, mirno in resvzorno razmerje, ki je trajalo skozi stoletja, pa so polagoma motili brezvestni, priseljeni hujskači, ki so s silo sejali neslogo. V začetku decembra 1918 so se Jugoslovani vgnezdili v južni Koroški. Od Podkloštra je segalo njihovo gospodarstvo doli po vsem Rožu; sodnijski okraji Borovlje, Velikovec, Zelezna Kapla in Pliberk so bili po večini v njihovi oblasti.« Itd.

Oglejmo si nekoliko Steinacherjeve trditve, ki jih prinaša v uvodu svojega spisa .

Steinacher kakor tudi drugi nemški pisci slikajo Jugoslovane kot vsiljivce, ki so vdrli na Koroško, kjer po njihovem mnenju niso imeli ničesar iskati. A dejanski položaj je bil tale: Slovensko ozemlje na Koroškem je segalo ob razsulu stare monarhije in sega še danes do vrh Dobrača, vrh Osojskih Tur med Vrbskim in Osojskim jezerom, do vrh Sv. Helene nad Celovško ravnino in nad Gosposvetkim poljem, do vrh Svinje planine za Velikovcem, do vrh hribovja, ki se razprostira med Dravo in Št. Pavlom v Labotski dolini. Ta slovenska in slovenska zemlja je bila po razsulu stare monarhije brez gospodarja. V bojih za Koroško je šlo za ta kos slovanske zemlje. Po razsulu stare monarhije so imeli po narodnostnem načelu Slovenci in Jugoslovani do te slovanske zemlje nesporno pravico. Jugoslovani niso hlepeli po nemški zemlji, niso hoteli Nemcem vzeti njihove nemške zemlje, marveč so zahtevali samo svojo slovansko zemljo. Preveč pa so se zanašali na pravičnost sveta in so mislili, da jim ta kos slovanske zemlje itak ne odide in zagadelj Slovenske Koroške s Celovcem in Beljakom vred niso nemudoma po razsulu stare monarhije zasedli.

Izkazalo pa se je, da je v takih slučajih edino pravi recept: nemudna zasedba, tako kakor je general Maister napravil v Mariborom. Da general Maister ni bil tega storil, bi bili po vsej verjetnosti dobili tudi na Štajerskem kak plebiscit, ki bi bil brzkone podobno izpadel, kakor je na Koroškem. Kajti Nemci so skozi stoletja in zlasti skozi zadnje pol stoletja pred razsulom stare monarhije s polno paro potujčevali naše ljudstvo na severni periferiji. Tako so mogli pisati po koroškem plebiscitu, da so pri plebiscitu zmagali. »wie es auch nicht anders zu erwarten war (kakor tudi ni bilo drugače pričakovati).«

Skozi dolga stoletja in zlasti zadnje pol stoletja so potom šole — potujčevalnice uganjali najbrezobzirnejše nasilje nad našim ljudstvom — in potem naj se to ljudstvo svobodno odloči?! Nemška šola je slovensko ljudstvo pripravila za nemško plebiscitno zmago! Nemška plebiscitna zmaga od 10. oktobra 1920 temelji na najbrezobzirnejšem nasilju! Kakšna je moralna vrednost takšne zmage? Ničeva!

Nemci se seveda sklicujejo na »nemška« mesta! A zakaj so mesta: Celovec, Beljak, Velikovec, Pliberk, Borovlje »nemška«? Zato in samo zato, ker nam ondi vse slovenske priseljence ponemčijo! Otroci tisočev in desetstisočev slovenskih priseljencev so Nemci. Ta »nemška« mesta se redijo s slo-

vensko krvjo! Pa saj »nemška« mesta, ker so pred par desetletji uganjali ondi nad našim življenjem slično nasilje, kakor ga uganjajo še zdaj na Koroškem.

To so dejstva. A Steinacherja in tovariše bi zastonj skušali prepričati o njihovi resničnosti. Oni štejejo Koroško za nemško deželo, za svoj življenjski prostor — in basta! Zastonj bi bilo apelirati na njihov čut pravičnosti. Oni so v tem pogledu čisto gluhi. Oni bi bili čuli in razumeli samo oni glas, samo ono govorico, ki so jo v Parizu formulirali takole: »Če ste bili prepričani, da je Koroška vaša, zakaj pa je niste pravi čas zasedli?« — Bili smo pač mlad, neizkušen narod in zato smo naivno zaupali na pravičnost sveta. Bili smo kakor neizkušen, mlad človek, ki ga rafinirani svet z lahkoto prevvari. Toda mi se hočemo iz zgodovine nekaj naučiti.

Steinacher pravi, da koroški Slovenci »govore posebno narečje, ki se zelo razlikuje od slovenskega jezika«. — Od katerega slovenskega jezika? Od pismenega? No, tudi ostala slovenska narečja se razlikujejo od slov. pismenega jezika, in tudi nemška narečja se zelo, še mnogo bolj kot slovenska od slovanskega, razlikujejo od nemškega literarnega jezika. Sicer pa je na Koroškem več slovenskih narečij in so ona, ki se govore bližje Gorenjski, bolj podobna gorenjskemu slovenskemu narečju; ono pa (podjunsko), ki se govori bližje Štajerski, pa je bolj podobno štajerskemu slovenskemu narečju. Kako naj dr. Steinacher sodi o tem, ko niti slovenski ne zna?

Koroški slučaj nas uči, kako moramo čuvati našo zemljo!

Korotanec.

Državljska in narodna zavest med bojovníki

Neprestano je na dnevnem redu razmišljanje o nacionalizmu. Zgledi okrog nas so zapeljivi in večajo evropski kaos. Spričo tega nastane vprašanje, kakšen je in kakšen bodi nacionalizem pri nas v naši državi.

Naša narodna država je nastala ob koncu svetovne vojne. Jugoslovani smo izšli iz svetovne vojne čistih rok in čiste vesti. Nikomur nismo prizadejali krivice, nikomur nismo odvzeli niti pedi njegove posesti. Kar smo pridobili na ozemlju, smo pridobili, ker jezikovno ali pa tradicionalno pripada naši skupnosti. Pa ne samo, da nismo nikomur nič odvzeli, še več. Naši bratje, bratje po jeziku in krvi, ječe pod tujim jarmom. Nimajo niti svojih šol, niti svojih duhovnikov. Vse so jim vzeli, zapirajo jih in streljajo v hrbet... A pri nas? Pri nas uživajo tuje narodne manjšine najvišje državljanske svoboščine. Imajo svoje šole, svoje učitelje, svoja društva, sploh vse, kar si moremo misliti. Velika je razlika med ravnanjem tujih »kulturnejših« narodov z našimi manjšinami na njihovem ozemlju in ravnanjem naše države z njihovimi manjšinami na našem ozemlju. Razlika kakor med dnevom in nočjo...

Nismo delali krivice in je tudi danes ne delamo. Zato pa se nahajamo v povsem drugačnem položaju kot nekatere naših sosednih držav. Ni potrebno, da bi se oboroževali do zob, kot to delajo drugi. Saj nismo nikomur storili krivice, zato tudi ni potrebno, da bi storjeno krivico čuvali z oboroženo silo. Zato tudi zopet ni potrebno, da bi svoj narod razburjali s kakim nacionalizmom, ki bi bil gluh in slep za pravico in pravičnost med sosedi.

Kako bi pravično uredili razmere med našo državo in našimi sosdami? Ob nekkih predelih naše državne meje živijo deli našeag naroda v tuji državni skupnosti. Ti deli so živi deli naše krvi in našega jezika. Pravičnost bi zahtevala, da bi dotična državna skupnost dejala: »To ni naša zemlja, vaša je, vzemite si jo in uredite jo po svoje, preteklost pa bodi pozabljena!« Na mah bi bilo rešeno evropsko vprašanje, polovica »problemov« bi bila rešena. Ko bi vsi tako na-

redili, bi bil svetovni mir zasiguran, razorožitvena konferenca bi imela potem kaj lahek posel, mir božji bi zavladal v svetu.

To bi bilo pravično, toda kdo bo napravil to?

Ker pa se to še ni in se najbrž tudi nikdar zgodilo ne bo, so potrebni razni nacionalizmi kot nadomestek za pravičnost.

Kakšen bodi naš nacionalizem v naši državi?

Izhajajoč iz pravkar povedanega, smemo reči, da bodi naš nacionalizem povsem drugega značaja kot nacionalizem po drugih državah. Ker nismo nikomur storili krivice, ni potrebno, da bi bil naš nacionalizem agresiven, napadalen. Na zunaj se kaže naš nacionalizem v poudarjanju samega sebe, svoje lastne narodnosti. »Vi ste tu, a tudi mi smo tukaj. V poštenih pravičnih stvareh delamo lahko skupno za prosep vse Evrope. Če pa kdo hlepi po nas in po naši zemlji in če hoče delati proti nam, naj ve, da v Jugoslaviji biva rod, ki je že pokazal, kaj zmore in kaj zna...«

Na znotraj pa se izražaj naš nacionalizem v skupnem delu in medsebojnem spoštovanju vseh delov našega rodu. Po besedah našega suverena ostanemo: »Slovinci — Slovenci, Hrvatje — Hrvatje, Srbi — Srbi, vsi pa Jugoslovani.« Vsak izmed nas ima svojo tradicijo. Tradicija Srbov se vleče od ustanovitve prve srbske države pod Štefanom Prvovenčanin, pa preko Kosovega polja ter Kumanova do Soluna in Beograda. Hrvat ima svojo tradicijo od naselitve pa preko Tomislava do razpada bivše podunavske monarhije, a Slovenci jo imamo od Volkuna pa preko Ernesta Železnega do nesrečnih žrtev, pokopanih na ljubljanskem strelišču...

Višek naše tradicije pa je spomin na Doberdob in Sočo, kjer sta Bosanac in Slovenec roko v roki s svojo krvjo branila to svojo, to našo zemljo. S svojo krvjo sta, čeprav pod tujim jarmom, pomagala ustanovljati to našo kraljevino Jugoslavijo. To je naša tradicija, naš ponos, naša jugoslovanska zavest. Ta naša narodna zavest bodi podlaga naši državni ideji, bodi vodilo našemu nacionalizmu. Vsi trije bratje smo pomagali ustvarjati to državo, nikdar nam niti na misel ni prišlo, da bi jo rušili.

Pot v robstvo

Bilo je nekega dne meseca avgusta, ko se je raznesla po taborišču vest, da odidejo v domovino Nemci in Madžari. Po domu in domačih se nam je itak vedno tožilo. Ob prilikah, ko vidiš, da drugi res odhajajo, se zbudi v človeku najgloblje domotožje. Kakor pri vseh važnejših vprašanjih, se je tudi sedaj zbrala naša petorica na posvet. Mišljenja smo bili, da bi se morda le kako dalo »uštuliti« med Nemce. Šli smo na raport kot »trdi« Nemci. Zgodilo pa se je drugače, kot smo se nadejali. Ko nam je komandant, ki je bil sicer Italijan, pa je bolje govoril nemško kot mi, temeljito izprašal vest, je za »trdega« in pravega Nemca pripoznal le tov. Miklavčiča. Vse druge pa je nagnal, češ, vi ste le »mehki« Jugoslovani. Tudi tov. Miklavčič bi sicer delil to usodo z nam, pa imel je srečo. Bil je ljubljenec komandanta in njegova desna roka zlasti v blagajniških zadevah. Že nekaj dni zatem se je res pojavil parnik »Abazzia«. Vkrkali so se nanj vsi Nemci in Madžari, z njimi pa tudi naš »najvišji« tov. Žani Miklavčič, ki mu je uspelo, da je postal »trd« Nemec. Za svoje bivališče v »domovini« si je dočel Bischofshafen na Solnograškem. Prav dobro je vedel, da bo od tam lahko dosegel svoj rodni kraj Trbovlje. Z žalostjo v srcu smo se mu ginjeni zahvaljevali za vse dobrote, ki so jih bili po njem deležni Slovenci in drugi Jugoslovani, zlasti pa naša petorica. Naročali smo mu pozdrave za naše domače, obenem pa ga prosili, naj kako doseže, da tudi nas izpuste. Vse to nam je obljubil in tudi izvršil. Že po enem mesecu sem prejel razglednico iz njegove nove »domovine«, v kateri mi je kot »oče« sporočil, da se je vsa moja rodbina naselila v Bischofshofnu. Jadro sem jo zopet mahnil na raport ter zahteval, da se mu repatrira. Zaman! Komandant se ni dal omehčati, pač pa me je potolažil, da odidemo v nekaj mesecih tudi mi.

Po odhodu tov. Miklavčiča smo ostali kar brez poveljnika »Repartek«. Življenje je postalo pusto. Zgubili smo pač zaščitnika, ki

je bil obenem tudi velik humorist. Še kantina je nekako samevala in nismo imeli več tistega veselja v nji. Sicer pa je bila ta naša kantina, ki nam je ob gotovih prilikah prinesla toliko veselja, nekega dne nenadoma zaprta in povrh vsega še zapečaten. Kaj se je zgodilo? Že prej enkrat sem omenil, da smo v kantini zamenjali nove obleke, ki smo jih dobili, na stare, izkupiček pa smo »pretopili« in pognali po naših vedno suhih grlih. Kantiner tov. Miletič je vestno in vztrajno zamenjaval pri mornarjih ravno iste nove obleke za vino in druge dobrote. To pa je bilo strogo prepovedano. Kako se je to izvedelo, nismo nikoli dognali. Najbrž pa se je našel »dober« tovariš, ki je izvršil to podlo delo. Naj je že bilo kakorkoli, tovariš Miletič je bil ponoči aretiran in uklenjen odveden na ladjo, ki ga je odpeljala v Sardinijo pred vojno sodišče. Kljub žalosti radi zaprte kantine, pa smo vseeno pričeli stikati okoli nje, ugotovili smo, da je napolnjena in skrbno zapečaten. Prav dobro smo vedeli, da je v nji vse polno krznih dobrot, ki bi se našim želodcem prav prilegale. Najbolj nam je dišala slanina, ki je visela na železnih kavljih nad ognjiščem. Vedeli smo tudi, da bo vse to postalo plen naših »patronov«, poleg tega smo pa tudi vedeli, da vse to z žalostjo ogleduje tihi družabnik tovariša Miletiča, tov. Bogdan, za katerega pa oblasti niso vedele in so ga pustile v miru. Sestali smo se v »vili« tov. Bitenca na posvet, kaj storiti? Kaj kmalu smo si bili edini v tem, da je bolje, da pospravimo kar je v nji, kakor pa naši »gospodarji«.

Ivan Rozina. (Dalje prih.)

Dopisi

Delegacija bojevnikov pri »Boju« sporoča vsem bojevniškim skupinam, da se bo vršil delegatski sestanek za vse skupine bojevnikov predvidoma v nedeljo 17. junija t. l. v Ljubljani, o čemer bomo točneje sporočili po okrožnici. Javili bomo dnevni red, kraj in uro.

Pozivamo pa vse, da ohranijo strogo disciplino in se ravnajo le po naših navodilih, to je po navodilih delegacije. Ker bolj kot kdaj nam je potrebna zdaj železna disciplina, pa lojalnost napram velikemu gibanju, kajti čas postaja sila resez.

Dalje izdelujemo navodila za delo skupin in jih bomo razposlali prihodnje dni na vse skupine bojevnikov in na krajevne organizacije »Boja«.

Ponovno opozarjamo na diskuzijske večere »Boja«, ki se vrše vsak petek zvečer ob 8. uri v Trgovskem domu v Ljubljani. Tu se razlagajo smernice »Boja« ter vsa pereča vprašanja novega gibanja. Pristop imajo zastopniki skupin in tudi posamezni člani, ki se zanimajo za »Boj« in njegovo gibanje, zlasti govorniki, predavatelji, pisci in organizatorji. Ti večeri so ugodni zlasti za ljubljanske in okoliške skupine in člane.

Delegatski zbor skupin bojevnikov se je vršil v nedeljo, 13. maja t. l., v Trbovljah, kakor je bilo sklenjeno na zadnjem občnem zboru bivše Zveze bojevnikov. Zbor je otvoril in vodil predsednik trboveljske skupine tov. Ratej, ki je v uvodnih besedah pozdravil vse navzoče delegate, kateri so zastopali 16 skupin. Nato je poročal sam o delu pri »Boju«, ki so bili vsi trije naši zastopniki v Boju zadržani na raznih shodih. Za njim je spregovoril predsednik »Boja« tov. Kuster, ki je pozdravil zborovalce, jih bodril za skupno delo in želel skupinam mnogo uspeha. O našem tisku in o vprašanju združitve listov Bojevnika in Preloma je poročal stvarno in izčrpno tov. Wagner, ki je omenjal, da je list aktiven, da ima veliko število naročnikov, da pa kot urednik in upravnik noče nikakor vplivati na odločitev delegatov. Za njim je najprvo govoril tov. Slanovec, predsednik ljubljanske trnovske skupine, ki je odločno in z raznimi stvarnimi razlogi podkrepil nezmisel ukinitve oz. združitve obeh listov in tudi omenil, da bo skupina Ljubljana - Trnovo sama začela izdajati »Bojevnik«, ako se delegati sedaj odločijo, da se lista združita. Nato je tov. Kuster naglasil idejne smernice, ki so vodile do razgovorov za zedinjenje obeh li-

stov. Tudi tov. Florjančič se je iz teh razlogov ogreval za združitev listov, toda naglasil je, da ni nujno potrebno, da se o tem že danes sklepa. Pustimo razvoju in toku časa, ki bo pokazal, kaj bo boljše. Ko je govorilo še nekaj tovarišev za list, je predlagal tov. Slanovec, naj se o listu razpravlja na delegatskem zboru, ki bo meseca septembra v Ljubljani. Nato so se vršili razgovori o tesnejšem sodelovanju skupin. Dnevni red je bil izčrpan in je tov. predsednik z zahvalo za udeležbo zaključil zbor. Popoldne se je vršilo veliko manifestacijsko zborovanje, katerega se je udeležilo čez 7000 ljudi in na katerem so govorili tov. Ratej, Kuster, Slanovec, Šturm, Florjančič, Marinko in Rozina. Zborovanje je nadvse pričakovano lepo in častno uspelo. Podrobno poročilo o tem zboru prinaša »Prelom«.

Rakek. Tu se je vršil v nedeljo 29. aprila ustanovni občni zbor skupine bojnikov za Rakek in okolico. Za predsednika je bil izvoljen tov. Gornik France, za ostale funkcionarje: Pirč Franc, Modic Alojz, Grom Leo; odborniki: Puntar Janez, Stržaj Vinko, Matičič Matija, Urbas Ivan, Žust Franc, Modic Andrej, Turšič Ivan, Šušteršič Franc. — Takoj za občnim zborom se je vršilo na trgu pred postajo zborovanje bojnikov, na katerem so govorili tov. Matičič, Škrbec in Florjančič. Zborovanje se je vršilo ob veliki udeležbi ljudstva in je bilo prav živahno.

Trebnje. V nedeljo, 18. marca, se je zbralo pri naši invalidski organizaciji mnogo moč in fantov iz okraja na sestanek, da se dogovore o ustanovitvi bojevnike organizacije. Sestanek je vodil tov. Blagotinšek, ki je pojasnil namen in pomen organizacije in pozdravil člana osred. širšega odbora »Boja« tov. Ivana Marinka in Staneta Vidmarja. Nato je poročal tov. Iv. Marinko o delu, težavah in zahtevah našega kmetijskega stanu ter o težnjah in zahtevah organizacije bojnikov. Za njim je tov. Stane Vidmar razvil zgodovino pokreta, pojasnil vzroke nastanka, ter v živi in ostri besedi obsodil zablode našega javnega življenja, pokazal na propadanje našega gospodarstva pod vplivom nezdravih razmer, ter pozival na delo za lepšo bodočnost naroda in države. Naslednji govornik preč. g. dekan Tomažič je v krasnem zanositem govoru vzpodbujal ljudi k sodelovanju, poudarjajoč, da je temelj vsega sožitja ljudi in stanov poštenje. Tudi on je pozival k slogi in združenju vseh sil, pozival, da se pozabijo strankarske razprtije, ter ponudil svojo moško roko v spravo in prijateljstvo vsem, ki pošteno mislijo. Po sestanku, ki ga je zaključil tov. Blagotinšek s sporočilom, kako je sestavljen pripravljalni odbor za krajevno organizacijo Združenja borcev za Trebnje, so se razdelila navodila, pravila, prijavnice itd. za posamezne občine. Sestanek je dal novo življenje in nov pogum vsem, ki so se ga udeležili, in bo gotovo imel trajen uspeh.

Skupina bojnikov Ljubljana — Sv. Peter. Po svojem zadnjem občnem zboru, ki je bil lani 11. decembra, se je novoizvoljeni pomnoženi odbor s tov. Leop. Zupančičem kot predsednikom mnogo prizadeval, da bi v smislu novih pravil napravil čimveč dobrega naj si bo v splošnem, pietetnem, pa tudi v dobrodelnem oziru. V svojih 7 odborovih sejah v štirih mesecih je odbor izvršil več važnih, koristnih in potrebnih stvari. Med drugimi je priredil lepo božičnico, ko je s pomočjo raznih dobrotnikov obdaril za božič 20 družin. Dne 22. decembra 1933 je v posebni sobi gostilne Leop. Zupančiča na Jegličevi cesti 15 tov. predsednik v pomembnem nagovoru pozdravil navzočne obdarovance, nakar je vsaka družina prejela živila. Obdarovani so bili potrebni člani vojni tovariši in vdove ter sirote v vojni padlih vojakov. Vsi obdarovanci so se iskreno zahvaljevali za prejeto podporo. Odbor se tudi zahvaljuje blagim dobrotnikom, ki so z ljubeznijo pripomogli, da reveži vsaj za božič niso bili lačni. — Skupina je tudi pristopila k novemu pokretu in se kolektivno včlanila v »Boju«. V banovinski odbor »Boja« je skupina poslala svojega predsednika tov. L. Zupančiča, za namestnika pa podpredsednika tov. R. Wagnerja. Da se pa odnošaji med obema organizacijama, ki imata v načelu iste namene, dodobra razčistijo, zato je treba tesnega stika. V ta namen sta se tovariša Matičič in Rozina, ki s tov. Marinkom zastopata kot delegata skupine bojnikov v »Boju«, odzvala našemu vabilu in prisostvovala naši odborovi seji dne 26. marca. Po obojestranskem tplem pozdravu je tov. Matičič poročal o vseh važnih zadevah, ki se tičejo novega pokreta, ter priporočal, naj bi skupina priredila večja zborovanja v svojem okolišu in da bi po možnosti ustanavljala nove skupine bojnikov. Ker se je izkazalo, da taki zbori dobro vplivajo na razmah naše misli, se je končno sklenilo, zlasti še na podlagi poročila, ki ga je podal tov. Rozina, da se bo

priredilo več manjših sestankov in prireditev v šentpeterskem okolišu in da bomo ustanovili nove skupine bojnikov zlasti v Zasavju. Oba tovariša delegata sta poročala o vseh zadevah, posebno sta povdarjala, da je novi pokret bojnikov velika nada za ozdravljenje današnjih žalostnih razmer. Poročili obeh sta bili navdušeno sprejeti. — Skupina ima sedaj 150 članov, ki so članarino že plačali. Na predlog odbornika, tov. korv. kap. v p. V. Kubelke, je odbor pokrenil akcijo za oskrbo vojnega pokopališča v Ljubljani in za oskrbo, event. prestavitev spomenika v vojni padlih junakov pri sv. Petru v Ljubljani, ki stoji sedaj na neprimernem prostoru. O nadaljnjem delovanju skupine bomo še poročali. I. G.

Dobrunje. Tudi mi se gibljemo. V nedeljo 13. t. m. zjutraj smo imeli zborovanje bojnikov na Anžičevem vrtu, kjer se je zbrala velika množica kmetov in delavcev, naših članov in somišljenikov. Zborovanje je vodil tov. Jakoš, predsednik bojnikov skupine Dobrunje, ki je pozdravil zborovalce in odposlance »Boja«. Tov. Bokal je pozdravil zbor v imenu šentpeterske skupine ter v lepih besedah orisal napore in naloge bojnikov, ki se v zadnjem času tako živahno gibljejo. Tov. Matičič je obdelal program in smernice »Boja«, ter se zavzemal za težnje kmetov in delavcev. Tov. Rozina se je spominjal nekdanjega vojnega trpljenja in sedanjega gibanja ter pozival h koncu vse v prvo bojno linijo novega pokreta. Predsednik tov. Jakoš je kmalu potem lepo zborovanje zaključil s pozivom, naj vstopijo vsi možje in fantje med bojavnike.

Trbovlje. Zbor trboveljskih pevcev bojnikov je dne 29. IV. 1934 zapel umrlemu tovarišu Gračnerju na zagorskem pokopališču, da se oddolži poslednji volji prerano umrlega tovariša Gračnerja na njegovi smrtni postelji izrečeno željo, da se mu zapoje na grobu pesem trpina borca soške fronte »Oj Doberdob«. Tovariš predsednik g. M. Ratej pa se je pri tej priliki poslovil od pokojnika, izražajoč, da smo tako izpolnili dragemu pokojniku njegovo poslednjo željo. — Sedaj so dospеле članske legitimacije, katere se lahko dnevno dvignejo v društvenem lokalu pri službujočem odborniku od 5. ure naprej. — Na sestanku naše skupine je imel tov. Kuhar naslednji govor:

Tovariši! Naša naloga je, da pričnemo razmišljati o gospodarstvu, da ustanovimo nekaj, kar bo le naše in samo naše. Če trdim, da so gospodarske ustanove nekake hrbtenice organizacij in njih pokretov, moramo še priznati, da morajo biti zgrajene na zdravih temeljih, le tako so odporne proti vsem zunanjim vplivom. V takih gospodarskih enotah je dolžnost in nujnost, da sodeluje vse članstvo, ker so to skupni interesi vseh članov. Tovariši! Mogoče bo kdo okleval, mogoče celo nasprotoval tej ideji nekaterih agilnih naših tovarišev, odkrito vam pa povem, da je to izvedljivo in silno potrebno za nadaljnji naš razvoj. Treba nam je odločnosti in agilnosti, katere nam pa ne manjka, kajti dovolj smo že mladi, v nas je še dovolj življenske sile, da ustvarimo nekaj, kar bo naše in samo naše. Vem, da so med nami tudi tovariši, katerim je samo za korist v organizaciji, na žrtve pa niso pripravljani. Vsi drugi resni tovariši pa bodo pozdravili ta gospodarski pokret in pomagali po svoji moči, do končnega cilja. Nedavno sem čital o bojevniških domih v Franciji, kako so tovariško povezani med seboj. To so nepremagljivi okopi, ob katerih se razbije še tako mogočna sila nasprotnikov. Tovariši! Ko sem lansko leto na nekem članskem sestanku sprožil to gospodarsko vprašanje so mi tovariši navdušeno potrdili o potrebi zadruge. Vem, da nas stiska, in vem, da nam ni poslano z rožicami in da nam samo z lastnim denarjem to ni mogoče izvršiti. Zato je naša dolžnost, da varčujemo in zbiramo od kamna do kamna in zmagali bomo. Izgovor, da marsikdo izmed nas ne bi mogel žrtvovati dinarja, ne bo držal. Za take in enake pomisleke bomo našli izhod na ta način, da se bo delež odslužil z delom. V ta namen tovariši določite nekaj agilnih mož, da sestavijo pravila, ki se bodo še na članskem sestanku podrobno pretresla in odobrila. Ker imam zaupanje v vas in v vašo požrtvovalnost, sem trdno prepričan, da bomo izvedli to veliko delo do konca v svojo korist. Tovariši! V duhu že vidim naše brate tovariše onstran naše črne doline, da nam bodo priskočili na pomoč in pomagali, kar sami ne bomo zmogli. Tovariši, na delo za to novo idejo in mislijo od moža do končne zmage!

Zagorje ob Savi. V nedeljo, 29. aprila dopoldne je priredila naša skupina bojnikov zborovanje, ki se ga je udeležilo veliko število naših članov, pa tudi nečlanov, da slišijo o smernicah našega dela in o naših stremljenjih. Zborovanje je vodil predsednik skupine tov. Pečnik Stanko, ki je pozdravil vse navzoče, nakar je podal besedo tov. Rozina Ivanu. Tov. Rozina je v svojem govoru

očrtal smernice in delo naših skupin in poudarjal posebno pomen naše organizacije za mir, svobodo in pravičnost. Naslednji govornik tov. Wagner Rudolf je omenjal socialne naloge, ki čakajo vse naše bojevniske organizacije, in pozival navzoče, naj se oklenejo organizacije, kajti le v organizaciji je sila, moč in hotenje, da izpeljemo to, kar smo si začetali v naših pravih in v naših srcih. Med zborovanjem je prišla na zbor delegacija sosednje trboveljske skupine s predsednikom tov. Ratejem Mirkom na čelu. Tov. predsednik Pečnik je pozdravil po govoru tov. Wagnerja bratsko trboveljsko skupino, nakar se je vršil razgovor o bodočem delu zagorske skupine. Najprej je še tov. Rozina prebral naloge »Boja«, naše skupne organizacije, nato je pa član naše skupine tov. Kovač v iskrenih, jasnih in vehementnih besedah orisal položaj v našem kraju, zlasti je omenjal, da je naša naloga boriti se proti izrodnomu, ki jih je prinesel naš čas predvsem proti denuncijanstvu, laži in zahrbtnosti. Za njim je poudarjal tov. Miklavčič I. iz Trbovelj o pomenu pravega tovarištva, ki nas mora ravno tako družiti kot med svetovno vojno. Tov. Dolinar je omenjal splošno nezaupanje in nezadovoljstvo, ki vlada povsod, zlasti pa v vseh naših združnih revirjih, ter pozival tovariše, da se oklenejo bojevniske organizacije. Za njim je spregovoril še zastopnik skupine bojevnikov Ljubljana - Sv. Peter korvetni kapetan v pok. tov. Kubelka V., ki je poudarjal poštenost in tovarištvo, ki družijo vse bojevnike in ki je podlaga za uspešno delo naših skupin. Končno je pozdravil zbor tov. Ratej Miroslav za skupino bojevnikov Trbovlje in bodril na skupno delo, ki družijo zlasti vse bojevniske skupine rudarskih revirjev. Nato je tov. predsednik Pečnik zaključil zborovanje z zahvalo vsem navzočim, gostom ter govornikom za iskrene besede ter pozval vse, da se udeležijo spominske svečanosti, ki jo je priredila skupina bojevnikov Trbovlje takoj po zboru na pokopališču v spomin umrlemu tov. Gračnerju Francu. Vsi zborovalci so odšli na zagorsko pokopališče, kjer je predsednik skupine bojevnikov Trbovelj tov. Ratej slavil umrlega kot člana, tovariša in prijatelja. Po njegovih v srce segajočih besedah so pevci člani trboveljske skupine pod vodstvom mšćanskošolskega učitelja tov. Škrjanca zapeli pesmi »Blagor mu«, »Oj Doberdob« in »Oj ta soldaški boben«. Pristrčna svečanost, ki se je vršila na poslednjo željo pokojnika in se ob smrti ni mogla izvršiti, je napravila na vse navzoče globok vtis. Nato so odšli vsi prisotni še pred spomenik vojnih žrtev, kjer so pevci zapeli nekaj žalostink.

Izlake. V nedeljo 29. aprila popoldne smo se zbrali bojevniki v sokolski telovadnici, da se pogovorimo o ustanovitvi bojevniske skupine. Zbralo se nas je okoli 100 tovarišev, večinoma udeležencev svetovne vojne. Urednik »Bojevnika« tov. Wagner nam je očrtal namen in pomen organizacije bojevnikov in poudarjal naše zahteve za mir, svobodo in pravičnost. Omenjal je dalje tudi težke gospodarske razmere, ki nas silijo, da se združujemo, ker le v skupnosti je moč in možnost, da dosežemo naše stremljenje ter izvedemo naše naloge. Tov. Pečnik je prinesel pozdrave zagorske skupine bojevnikov in navedel dejstvo, da so združene Izlake po novi uredbi z občino Zagorje, zato nas vežejo še tesnejši stiki. Tovariši naj se odločijo, ali se priključijo skupini Zagorje ali ustanovo lastno skupino. Po vsem bi kazalo bolje, da se odločijo za svojo skupino. Za njim je govoril tov. Miklavčič iz Trbovelj o podpornih ustanovah ter posebno poudarjal dobrine, ki jih imajo tovariši skupine bojevnikov Trbovlje od tega podpornega fonda. Nato je poudarjal tov. Kovač pomen pravega tovarištva, ki ne pozna tovarišev samo v sreči, ampak veliko bolj v nesreči. Zlasti je napovedal neizprosno boj vsem izrodnom današnje dobe. To nalogo naj opravijo bojevniki sami. Nato je bil odrejen deset minutni odmor, da se navzočni pogovorijo podrobneje o novi skupini in o pripravljalnem odboru. Po odmoru se je konstituiral pripravljalni odbor s tov. Videničem Francem na čelu. Odbor ima nalogo, da vloži pravila in skličje čimprej občni zbor. Tov. Videnič se je zahvalil za izvolitev, bodril k delu in obljubil, da bo storil vse za delo in napredek naše nove skupine. Končno je izrazil še tov. Wagner veselje, da se je ustanovila skupina, in izrekel prepričanje, da bo, kakor izgleda, nova skupina v okviru ostalih skupin trboveljskega revirja močna in delovna ter za vzgled vsem ostalim bojevniskim skupinam. S tem je bilo zborovanje zaključeno in zborovalci so se še med seboj v prijetni družbi razgovarjali o našem pokretu in delu.

V Trebnjem in Preserju bo na binkoštno nedeljo tabor bojevnikov.

ZBOROVANJA »BOJA«. V nedeljo, 29. aprila, so se vršila zborovanja Združenja borcev Jugoslavije v Brežicah, v Št. Jerneju, na Rakeku, v Grosupljem, v Kranjski gori, v Ratečah, v Krški vasi in v Cerkljah; v nedeljo, 6. maja, v Gornjem Logatcu, Vrhnikih, Radomljah; 7. maja, v Tuhinju in v Tržiču; 8. maja, v Moravčah;

10. maja, v Celju in Škocjanu; 13. maja, v Trbovljah, Ribnici, Sostrem, Bevkah in več krajevnih ustanovnih občnih zborov in sestankov. — Natančna poročila v »Prelomu«. Čitajte ga!

Za tiskovni sklad so prispevali: dr. Vrančič Janko, Ljubljana, Din 10.—; Marinko Jože, Ljubljana, Din 20.—; Skupina bojevnikov Trbovlje, Din 25.50.

Izlet v Trst, Gorico in Benetke z avtobusom. Kakor je bilo v predzadnji številki »Bojevnika« objavljeno, prirede bojevniki tudi letos izlet v Gorico, ki je namenjen obisku vojnih grobov ob Soči, spojen z ogledom Benetk. Izlet se vrši 27. junija, ter traja predvidoma 5 dni. Ogledali si bomo Postonjsko jamo, Trst, Gorico, Benetke, Lido. Nato povratek v Gorico. Zatem ogled Doberdoba, Sv. Gore, Kobarida, Bovca, čez Predil v Kranjsko goro in nazaj v Ljubljano. Ob potu ogled vseh vojnih grobov in bojišč ob Soči. Stroški izleta so preračunani na ca. 1200 Din. V tej vsoti je vsota že tudi vožnja z najmodernejšim avtobusom, ki stane 540 Din. Število izletnikov je omejeno na 20 oseb, ki pa smejo biti tudi ženskega spola. Na razpolago je še nekaj mest in kdor si hoče udobno in ceneno ogledati gori navedene kraje, naj pošlje svojo prijavo najkasneje do dne 10. junija na naslov: Janko Vertin, Moste pri Ljubljani. Točen program glede odhodov, prihodov, ogledov, prenočišč itd. bo objavljen v prihodnji številki »Bojevnika«.

ZAHVALA.

Trboveljska skupina bojevnikov se tem potom najiskrenejše zahvaljuje vse darovalcem, kateri so darovali tako v blagu kot v denarju za revne otroke trboveljskih tovarišev. Posebna zahvala naj bo tovarišem Skrbecu, Florjančiču in Zupančiču Poldetu iz Ljubljane. Iskrena Vam hvala tovariši.

Odbor skupine bojevnikov v Trbovljah.

Vse dopise in naročila za list pošiljajte od sedaj naprej na uredništvo in upravo lista »Bojevnika« v Ljubljani, Kolodvorska ulica 8. Tam dobite tudi vsa navodila za organiziranje skupin bojevnikov!

Pozor!

Vse manufakturno in modno blago kupite priznано najcenejše

Pri „Zvonu“
Ivan Štrojanšek

Ljubljana, Pred Škofijo 21 (poleg magistrata-rotovza)

Se priporočamo.

Pridite in prepričajte se!

Zahtevajte povsod prvovrstni domači izdelek

ki je zajamčno neškodljiv in vsebuje nad 60% mila.

Za namakanje perila uporabljajte pralni prašek 'Radost peric'

Izdeluje:

Dolničar & Richter, Ljubljana